

Dumogueros - benknäckarna från de filippinska öarna.

Publicerad i Fighter Magazine 1998

Text Michael Marlow, © 1998

I början av detta sekel lamslog indiska brottare den internationella fribrottningsarenan: först Ghulam, sedan den legendariske Gama - Lejonet från Punjab - och hans bror, Imam Bux. De besegrade allt Europa och Amerika kunde ställa upp mot dem. I slutet av seklet upplever vi samma sak med de brasilianska jiu-jitsu-brottarna vars tekniker har dominerat NHB-arrangemang världen över. Gamla sanningar omprövas ständigt och troligen kommer kämpar från andra länder återigen att chockera världen med nya kampprinciper under nästa sekel.

Ett kampsystem som få ännu känner till i västvärlden är dumog, det traditionella filippinska anti-brottningsystemet. Konsten har varit nästan utdöende på grund av den extremt hårda träningen men har återupptäckts i samband med populariteten för filippinska kampkonster de senaste decennierna. När kali, arnis och eskrima spreds utanför Filippinerna mildrades träningsmetoderna genom att man införde huvud- och handskydd vid vapensparring och tävlingar.

Vad exempelvis Dog Brothers i USA då upptäckte är att när man slåss med skydd hamnar man ofta i clinch, där den som är bra på brottnings har en fördel. Dog Brothers har löst detta genom att samarbeta med Machado-bröderna för att införliva brasilianska jiu-jitsu-tekniker som komplement till de beväpnade kaliteknikerna. Under sluttävlingarna efter 1st Centennial Kali World Congress på Filippinerna i juni i år upptäckte de amerikanska vapenkämparna att de Pekiti-Tirsia-tränade filippinerna hade en smärtsam överraskning åt dem för att kontra deras brasilianska jiu-jitsu-tekniker - dumog.

När Grand Tuhon Leo Tortal Gaje Jr för snart tio år sedan flyttade hem till Filippinerna från USA fortsatte han att utforska de traditionella filippinska obeväpnade kampkonsterna dumog och pangamut.

Termen dumog kommer av sättet bönderna på Filippinerna greppar vattenbufflarnas horn och sedan brottar ner dem på marken för att binda fast dem. Traditionell dumog tränas huvudsakligen idag på Panay- och södra delen av Negrosön. Dumog är uppdelad i en sport- och en kampfren. Sportdumog brukar förevisas vid skördefester tillsammans med andra traditionella nöjen som tuppfäkting, hundkamper, benbrottnings, olika bollspel och kappkamper. I sportdumog startar tävlingen

med att brottarna står med händerna bakom ryggen och lutar sig med huvudet på

motståndarens vänsteraxel. Vid startsignal greppar brottaren sin motståndare och kastar ner honom till marken. Ofta uppstår det fylleslagsmål när gamla släktfejder dras upp på dessa fester och då får den mest fruktade dumogueron uppträda som ordningsvakt. De flesta bönderna nyktrar snabbt till med hoten;

- Skärp dig nu annars kommer dumogueron att klistra fast dig på muren, eller;
- Dumogueron kommer att plantera dig med skallen i marken.

Alla fruktar de traditionellt kamptränade dumogueros. En okänd familj av dumogueros bestående av 40 personer, som bor i de bergiga delarna på Panayön, är så fruktade att även NPA (New Peoples Army), den tungt beväpnade filippinska gerillarörelsen, undviker deras marker.

Kampdumogs syfte är att oskadliggöra motståndaren genom att slå sönder eller knäcka hans kropp. En stor del av dumogträningen går ut på att kontra motståndarens brottnings tekniker och att med systemsystemet pangamut slå mot vitala punkter på hans kropp. Exempel på pangamuttekniker är att med hammarslag attackera nyckelbenet, näsroten eller vid allvarliga fall toppen av huvudet för att slå ut hjärnan. Tekniker som förr också var vanliga i catch-brottnings innan den blev cirkusbetonad. Mot boxare använder dumogueron trippelslag för att slå sönder

motståndarens nävar och armar innan han ger sig in på kroppen. Även öppna handslag mot trumhinnan, armbågs- och underarmsslag samt skallningar används i pangamut. När dumogueron skallar imiterar han vattenbuffelns rörelser genom att kasta huvudet i sidled upprepade gånger istället för den i väst mer praktiserade "danska" varianten rakt framifrån. En dansk skalle är lättare att kontra och farligare för utövaren ifall han träffar fel del av motståndarens huvud. För stryptag eller för att knäcka motståndarens leder föredrar dumogueron att stänga händerna med fingertopparna i handflatan och tummarna pressade mot lillfingerkanterna. Detta för att motståndaren inte skall kunna öppna greppet genom att bryta dumoguerons fingrar. En typisk dumogteknik är stående ankellås som utförs genom att i clinch kroka benet mot motståndarens fot och bryta ner honom samtidigt som man utför andra tekniker med sina händer. Stor tid ägnas också åt olika tekniker för att knuffa in motståndaren i föremål i omgivningen som husväggar eller träd för att därefter slå ut honom när han studsar tillbaka. Självklart tränas också tekniker för att frigöra sig från motståndarens grepp och fattningar samt mot tacklingar. Några av de kast jag har sett bygger på att man kastar motståndaren vertikalt ner på marken med huvudet före så att han slåss ut mot marken. Bland de svåraste teknikerna är att avgöra när man kan greppa motståndarens ben med händerna för att fälla honom till marken utan att han hinner kontra.

Anledningen till att dumog nästan varit utdöende är de hårda träningsmetoderna. Uthållighet och styrka är några av de viktigaste delarna av dumogträningen. Träningen börjar redan vid soluppgången med olika andningsövningar. För att stärka benen ställer sig sedan dumogueron upp till knäna i tjock lervälling och går timtals i cirklar för att mjuka upp leran. Även otaliga knäböjningar och grodhopp ingår i den dagliga träningen. Armarna stärks genom att han hugger loss en tjock trädgren och bryter mot den tills den antingen

böjer sig eller knäcks. Han tränar att knuffa motståndaren genom att pressa mot kokosnötspalmens stam med sina händer. Att dra motståndaren tränas genom att knyta ett rep runt trädstammen och dra så hårt och länge han orkar. Tacklingar tränas genom att med full kraft springa in i bananträd tills trädet välter.

En biprodukt av den hårda träningen är att psyket stärks före kroppen vilket är ett måste för en dumoguero. En dumoguero får aldrig tveka på sin förmåga och varje kamp måste resultera i att motståndaren är helt utslagen och oförmögen att resa sig. För att stärka sin mentala styrka använder sig dumogueron också av anting-anting. Dessa ockulta besvärjelser gör att han slåss utan fruktan för konsekvenserna av kampen och rädsla för att dö.

(Denna artikel bygger på intervjuer med och artiklar skrivna av Grand Tuhon Leo Tortal Gaje Jr, stormästare i den filippinska kalistilen Pekiti-Tirsia)